ПОВЕРНЕННЯ

1.

Ми зачинались зі скрипу коліс,
З мокрого блиску бруківки. Ми генно
Закарбували обличчя буденне
Хижого часу. З поточених риз,
З бурого шмаття катованих, із
Ніжного шовку ми шили знамена
І розправляли могутні рамена,
І підкидали у вогнища хмиз.

2.

Не загортай мене, не загортай.
Я вся тремчу, а тіло світить місячно.
Я вийшла з безконечних повертань –
Готуй на ложе теплу шкіру лисячу.

Не загортай. Я сором віджену.
Стікає воском наша ніч беззоряна.
Зліпи собі із марева жону,
Таку, із сяйвом місячним, спрозорену.

3.

У чорних зливах – звивниці гадючі
Зі срібла, що дається задарма.
У зимних мурах келії пітьма –
І хижо свіять очі всевидючі.

Біля розп’яття складено ножі.
Гамселить в вікна злива кулаками.
То чи нема лукавого між вами,
Погорді малослівнії мужі?
Не мовлено. Не стулено очей.

І в темряві, зібгавши плащ недбало,
Хтось витягне з-за пазухи кресало –
Й червоний пломінь пальці обпече.

4.
До чаші губи обпекти.
Вогонь облизує полінця.
Парує, спінений по вінця,
Напій хмільної гіркоти.

Я не віддам тобі цю мить.
Ти маєш все в твердій правиці.
Для тебе замки і пивниці,
І зброя золотом горить.

Я не віддам тобі цих сліз,
Щоб ти в пітьмі крихкого ранку,
Лишивши темнокосу бранку,
Не згадував про скрип коліс.

Вони будили нас, коли Ми, заворожені і тихі,
Тілами, повними утіхи,
Переплітаючись, пливли

Морями сонними. Та в ніч
Вдирався скрип коліс. І кволо
Крізь потаємне забороло
Цідились промені сумні.

5.
Дороги. Курява. Плащі
Тяжкі від вітру. Йдуть обози.
Щити черкають об мечі.
Вітри пекучі сушать сльози

Запалених очей. Похід.
Риплять розтріскані колеса.
І зір, задивлений на схід,
Шукає сонця в безнебессі.
Тримають обрій на плечах
Дороги, здимлені і сиві,
Упавши ницма. І мовчать
Брати, суворі і щасливі.

6.

Птиці чужі повертають. Ячать безголосо.
Шолом вінцем обіймає прозоре чоло.
Плащ обвисає додолу підбитим крилом,
І на душі, як на прощі, голодно і босо.

Порх сідає на вії. То степ розгортає
Саван не тканий ніким із невільниць твоїх.
Сонце вкладається в головах сонних доріг.
І поміж тишу трава проростає. І тая

Вічна твоя нерозгадана мука в стеблину
Переливається. Журно шепоче трава:
Переживаю живих я, жива я, жива.
Перепочинь, розчинись у мені на хвилину

Ти, в кого очі запалені маревом степу,
Ти, в кого пальці вросли у руків’я меча.
Птиці чужі в небесах безголосо ячать.
Дихає кінь під крило тобі вогко і тепло.

7.

Ти повернувся на щиті.
Слова, як луни у проваллі,
Пусті. Ти очі мав зухвалі,

А ще мав кучері густі.
Ти повернувся на щиті.
І спис покали із тобою.
Ти не кохався із журбою
І не тужив на самоті.

Ти мав рамена, як щити.
Ти знався на мечах і винах.
Ти порохом затер сивини.
То як же, як же мудрий ти,

З погордим глумом на устах,
Дозволив, за чиїм велінням,
Щоб я, котра була лиш тінню,
Тебе приймала зі щита?!.